

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6546/2022
14.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развој Републике Србије, кога заступа пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из... , ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2480/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној 14.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2480/21 од 08.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2480/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 2485/21 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Краљеву И.Ив 678/18 од 10.12.2018. године у обавезујућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за веће потраживање од досуђеног у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да по основу уговора о дугорочном кредиту од 14.07.2009. године исплати тужиоцу на име главног дуга износ од 1.142.203,26 динара са законском затезном каматом од 14.11.2018. године до исплате, на име доспеле уговорене камате износ од 17.052,53 динара са законском затезном каматом од 14.11.2018. године до исплате и на име доспеле законске затезне камате износ од 732.843,32 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 270.079,75 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2480/21 од 08.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на чланове 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови утврдили да потраживање тужиоца према туженом није застарело до момента подношења иницијалног акта - предлога за извршење на основу менице као веродостојне исправе, јер није протекао општи рок застарелости од 10 година прописан чланом 371 ЗОО, који се у конкретном случају примењује обзиром да се ради о новчаном потраживању из уговора о кредиту, па се не примењују рокови застарелости меничног потраживања, јер је меница само средство обезбеђења уговорног потраживања. Стога нема места одлучивању о посебној ревизији туженог ради новог тумачења права у вези истакнутог приговора застарелости потраживања тужиоца, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба ни да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе, јер тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на супротне судске одлуке из којих би произишло да је на другачији начин одлучивано о приговору застарелости потраживања у истој или истоветној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП прописано је, између осталог, да ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према одредби члана 2. истог члана не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, ако не чине главни захтев.

Тужилац, као извршни поверилац, поднео је суду 19.11.2018. године предлог за извршење на основу веродостојне исправе – менице против туженог као извршног дужника. Вредност предмета спора износи 1.142.203,26 динара, колико је потраживање

тужиоца на име главног дуга, док новчани износи на име потраживања доспеле уговорене и законске затезне камате представљају споредна тражења и као таква нису узета у вредност предмета спора, сходно одредбама члана 28. став 1. и 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази законом прописани ревизијски цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић